

Sygn. akt I C 1805/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Różalska - Danilczuk

Protokolant: Justyna Tkaczuk

po rozpoznaniu dnia 17 czerwca 2014 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) w W.

przeciwko G. R.

o zapłatę

1. oddala powództwo

Sygn. akt I C 1805/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 31 maja 2012 r. (...) z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od G. R. kwoty 264,35 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu wskazano, że pozwanego łączyła umowa z wierzycielem pierwotnym – (...) Sp. z o.o. (...) z siedzibą w W. nabył na podstawie umowy wierzytelności przysługującą (...) Sp. z o.o., w tym wierzytelność przysługującą względem pozwanego a wynikającą wprost z Umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych (k. 1-6).

W dniu 22 czerwca 2012 r. sygn.. akt VI Nc-e 929005/12 Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym nakazał pozwanemu G. R. aby zapłacił powodowi kwotę 264,35 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 31 maja 2012 do dnia zapłaty oraz kwotę 90,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (k. 7).

Pismem z dnia 3 grudnia 2012 r. G. R. złożył wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu oraz wniósł sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, w którym podniósł iż pozew jest bezzasadny (k. 14-17).

Postanowieniem z dnia 21 maja 2013 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie postanowił przywrócić G. R. termin do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty z dnia 22 czerwca 2012 r. oraz stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości. Ponadto Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie postanowił przekazać sprawę do Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia.

Na rozprawie w dniu 17 czerwca 2014 r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości jako bezpodstawnego (k. 101).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Bezspornym jest, że w dniu 16 czerwca 2010 r. G. R. zawarł z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. Umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) (k. 50-54). Umowa została zawarta na 12 miesięcy. Zgodnie z pkt IV umowa zawarta na czas określony przekształca się, po upływie czasu na jaki została zawarta w umowę na czas nieokreślony, chyba że Abonent złożył dyspozycję nieprzedłużania umowy ponad okres na jaki została zawarta.

W ostatnim dniu obowiązywania ww. umowy, tj. w dniu 15 czerwca 2011 r. G. R. udał się do salonu (...) Sp. z o.o. na Placu (...) w W., gdzie wydał pracownikowi O. ustną dyspozycję o nieprzedłużaniu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Pracownik O. kazał poczekać mu na konsultanta. Z uwagi na długi czas oczekiwania na konsultanta pozwany napisał na małej kartce dyspozycję nieprzedłużania umowy, którą opatrzył czytelnym podpisem i datą. Przedmiotową kartkę próbował zostawić w recepcji salonu, jednak mu odmówiono (k. 90, 101-102).

Operator nie przyjął dyspozycji pozwanego i w dalszym ciągu świadczył usługę, za którą wystawiał faktury będące podstawą przedmiotowego powództwa.

W dniu 04 lipca 2011 r. pozwany wysłał maila na adres: bok@orange.pl, w którym wskazał, że otrzymał fakturę VAT nr (...), która jest wadliwa i nie może być podstawą żądania płatności, gdyż pomiędzy nim a (...) Sp. z o.o. nie istnieje żaden stosunek prawny (k. 92).

W dniu 10 października 2011 r. w W. została zawarta Umowa ramowa przelewu wierzytelności pomiędzy (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. a (...) z siedzibą w W., w imieniu którego działał (...) Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych Spółka Akcyjna z (...) w W.. Przedmiotem wskazanej umowy była cesja wierzytelności, w tym m.in. wierzytelności przysługującej (...) Sp. z o.o. wobec G. R. (k. 48-49).

Pismem z dnia 22 marca 2012 r. powód wezwał pozwanego do natychmiastowej spłaty wierzytelności z tytułu wymagalnych faktur za usługi telekomunikacyjne (k. 60).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zeznań pozwanego i materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy w postaci dokumentów przedstawionych przez powoda, zdjęcia wykonanego w salonie (...) w dniu 15 czerwca 2011 r. a przedstawiającego kartkę z pisemną dyspozycją pozwanego, wydrukem korespondencji pozwanego z Biurem (...).

Sąd dał wiarę zeznaniom pozwanego, w których wyjaśnił, że w dniu 15 czerwca 2011 r. zawarł umowę z siecią P. i tego samego dnia udał się do siedziby (...) Sp. z o.o., gdzie poinformował ustnie pracownika O., że nie przedłuży umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Pracownik kazał mu czekać, aż któryś z konsultantów będzie mógł z nim porozmawiać, gdyż wszyscy konsultanci byli wówczas zajęci. Pozwany czekał w salonie (...) ponad 2 godziny i żaden z pracowników nie miał czasu, aby go obsłużyć. W związku z tym pozwany napisał na małej kartce dyspozycję nieprzedłużania umowy i opatrzył ją czytelnym podpisem oraz datą. G. R. chciał złożyć kartkę z dyspozycją w recepcji ale pracownicy nie chcieli jej przyjąć. W związku z tym postanowił ją sfotografować na kontuarze opatrzonym napisem O. (k. 101-102). Zeznania złożone przez pozwanego Sąd obdarzył w całości walorem wiarygodności, gdyż są one spójne i logiczne. Ponadto pozwany dołączył zdjęcie przedstawiające wspomnianą przez niego pisemną dyspozycję nieprzedłużania umowy.

W ocenie Sądu dokumenty znajdujące się w aktach sprawy są wiarygodne, jako że ich autentyczność, jak i wynikające z nich fakty, nie budzą wątpliwości.

Sąd zważył co następuje:

Roszczenie powoda nie zasługuje na uwzględnienie, dlatego też podlegało oddaleniu.

Żądanie powoda oparte jest na przepisach prawa, znajdując najogólniejszy wyraz w treści art. 353 § 1 kc w zw. z art. 354 kc. Zgodnie ze wskazaną normą prawną - zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien je spełnić wykonując swe zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób

odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego. Treścią zobowiązania są zaś uprawnienia i obowiązki stron, odnoszące się zarówno do sposobu, jak i do terminu wykonania zobowiązania. Na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych pozwany - dłużnik był zobowiązany do świadczenia pieniężnego.

W niniejszej sprawie bezsporne jest, że pozwanego i (...) Sp. z o.o. łączyła umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Niekwestionowany pozostaje również fakt, że po dniu 15 czerwca 2011 r. pozwany nie płacił faktur przesyłanych mu przez (...) SP. z o.o.

W umowie zawartej pomiędzy pozwanym a (...) Sp. z o.o. w dniu 16 czerwca 2010 r. w pkt IV znajduje się zapis, że umowa zawarta na czas określony przekształca się, po upływie czasu na jaki została zawarta w umowę na czas nieokreślony, chyba że Abonent złożył dyspozycję nieprzedłużania umowa ponad okres na jaki została zawarta. Umowa została zawarta na czas określony – 12 miesięcy. W przedmiotowej umowie nie zostało jednak określone w jakiej formie ma być dokonana dyspozycja nieprzedłużania umowy. Pozwany w dniu 15 czerwca 2011 r. najpierw złożył pracownikowi O. ustną dyspozycję, a następnie pisemne, jednostronne oświadczenie woli, w którym również złożył dyspozycję nieprzedłużania umowy. Pozwany załączył dowód w postaci zdjęcia kartki z dyspozycją nieprzedłużania umowy.

Dyspozycja nieprzedłużania umowy jest jednostronnym oświadczeniem woli strony umowy, która nie wymaga zgody drugiej strony umowy. W ocenie Sądu pozwany w sposób skuteczny dokonał dyspozycji nieprzedłużania umowy z (...) Sp. z o.o. W związku z czym umowa pozwanego z siecią O. zakończyła się wraz z upływem czasu na jaki była zawarta, tj. w dniu 15 czerwca 2011 r. Pozwanego i (...) Sp. z o.o. od dnia 16 czerwca 2011 r. nie łączył żaden stosunek prawny. W związku z czym (...) Sp. z o.o. nie miała podstaw do wystawiania faktur VAT i żądania ich spełnienia od pozwanego, gdyż po dniu zakończenia umowy operator nie powinien był świadczyć usług telekomunikacyjnych. Ponadto pozwany w dniu 04 lipca 2011 r. wystosował mail do Biura (...), w którym podniósł, że pomiędzy nim a operatorem nie istnieje już żaden stosunek prawny. Mając na uwadze powyższe dochodzone przez powoda roszczenia nie zasługuje na uwzględnienie i powództwo podlega oddaleniu.

Sąd postanowił oddalić wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego księgowego, gdyż pozwany nie kwestionował faktu zawarcia umowy z (...) Sp. z o.o., braku zapłaty kwot wskazanych w fakturach oraz faktu zawarcia umowy przelewu wierzytelności pomiędzy (...) Sp. z o.o. a powodem.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji.